

- 2) Dowódca Wojsk Ochrony Pogranicza dla podległych mu żołnierzy i żołnierzy będących na jego zaopatrzeniu oraz członków ich rodzin,
- 3) Dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dla żołnierzy pełniących służbę w jednostkach i zakładach służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz członków ich rodzin,
- 4) Dyrektor Zarządu Administracyjno-Gospodarczego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dla pozostałych żołnierzy oraz członków ich rodzin.

§ 14. 1. Odszkodowanie przyznaje się na wniosek żołnierza lub członka rodziny zmarłego żołnierza skierowany do organu właściwego do przyznania odszkodowania (§ 13) za pośrednictwem dowódcy jednostki wojskowej (kierownika jednostki organizacyjnej), w której żołnierz pełnił ostatnio służbę.

2. Jeżeli odszkodowanie ma być przyznane członkom rodziny zmarłego żołnierza, organ właściwy do przyznania odszkodowania obowiązany jest ustalić, czy oprócz zgłaszającego wniosek po żołnierzu nie pozostali jeszcze inni członkowie rodziny uprawnieni do odszkodowania i decyzją o przyznaniu odszkodowania objąć wszystkich uprawnionych.

§ 15. O otrzymaniu wniosku o przyznanie odszkodowania organ określony w § 13 zawiadamia bezzwłocznie organ właściwy do przyznania zaopatrzenia emerytalnego.

§ 16. 1. Organ właściwy do przyznania odszkodowania (§ 13) po otrzymaniu wniosku o odszkodowanie powinien zebrać dokumenty wymienione w §§ 9—12, niezbędne do ustalenia prawa do odszkodowania żołnierza lub członków rodziny zmarłego żołnierza, przy czym dokumentów wymienionych w § 9, § 10 pkt 1 i 2, § 11 ust. 1 pkt 3 i § 12 pkt 2 należy zażądać od właściwych organów, a pozostałych dokumentów — od osób ubiegających się o odszkodowanie.

2. Jeżeli równocześnie z postępowaniem w sprawie przyznania odszkodowania toczy się postępowanie w sprawie przyznania żołnierzowi lub członkom rodziny zmarłego żołnierza zaopatrzenia emerytalnego albo inwalidzkiego, organ właściwy do przyznania odszkodowania powinien zażądać akt emerytalnych od organu, który te akta posiada. W tym przypadku organ przyznający odszkodowanie jest uprawniony do sporządzania odpisów dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych, niezbędnych do ustalenia uprawnień do odszkodowania żołnierza lub członków rodziny zmarłego żołnierza.

3. Ustalenia właściwego organu emerytalnego co do spełnienia przez członków rodziny żołnierza warunków do

uzyskania renty rodzinnej są wiążące dla organu przyznającego odszkodowanie.

§ 17: 1. Organ właściwy do przyznania odszkodowania (§ 13) wydaje decyzję w sprawie odszkodowania najpóźniej w ciągu 14 dni po zebraniu wszystkich niezbędnych dowodów.

2. W decyzji o przyznaniu odszkodowania należy powołać przepisy prawne, na których jest oparta, określić wysokość odszkodowania i sposób jego obliczenia oraz — jeżeli jest kilku uprawnionych — wysokość odszkodowania przysługującego każdemu z nich.

3. Decyzja odmowna powinna zawierać uzasadnienie odmowy przyznania odszkodowania.

4. Każda decyzja powinna zawierać pouczenie o prawie wniesienia odwołania i wskazanie organu właściwego do rozpatrzenia odwołania.

§ 18. 1. Od decyzji organu właściwego do przyznania odszkodowania (§ 13) przysługuje osobom zainteresowanym odwołanie do dyrektora Departamentu Finansowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. W razie wniesienia przez zainteresowaną osobę odwołania od decyzji w sprawie odszkodowania, organ właściwy do przyznania odszkodowania przesyła niezwłocznie całość akt sprawy do dyrektora Departamentu Finansowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Dyrektor Departamentu Finansowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych może decyzję w sprawie odszkodowania zatwierdzić lub uchylić. W razie uchylenia decyzji przekazuje się sprawę organowi właściwemu do przyznania odszkodowania do ponownego rozpatrzenia.

§ 19. Wypląty odszkodowania dokonuje z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych komórka finansowa organu przyznającego odszkodowanie na podstawie decyzji o przyznaniu odszkodowania.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 20. Koszty postępowania związane z ustaleniem prawa do odszkodowania oraz jego wypłatą pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

100

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 27 kwietnia 1964 r.

w sprawie trybu postępowania z zatrzymanymi rybami i sprzętem rybackim.

Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W razie zatrzymania ryb lub sprzętu rybackiego w związku z wykroczeniem, za które przewidziany jest w ustawie z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115) przepadek tego mienia, organ ochrony rybołówstwa morskiego sporządza niezwłocznie protokół zatrzymania.

2. Protokół powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu i osoby, która dokonała zatrzymania,
- 2) wymienienie przyczyny i podstawy prawnej zatrzymania,
- 3) oznaczenie statku, na którym dokonano zatrzymania, przez podanie nazwy, oznaki rybackiej, bandery, właściciela lub armatora oraz kierownika statku,

- 4) określenie zatrzymanego mienia przez podanie jego nazwy, cech, znaków (oznakowania sprzętu), ilości, wagi, gatunku i innych danych potrzebnych do dokładnego ustalenia mienia i stanu jego zużycia bądź uszkodzenia,
- 5) wskazanie właściciela lub użytkownika zatrzymanego mienia, jeżeli jest znany, z wymienieniem jego przynależności państwowej,
- 6) datę, miejsce, czas oraz okoliczności towarzyszące zatrzymaniu i w miarę możliwości miejsce złożenia zatrzymanego mienia,
- 7) podpisy osoby, która dokonała zatrzymania, i właściciela lub użytkownika zatrzymanego mienia, a jeżeli mienie zatrzymano na statku — także kierownika statku; niemożność lub odmowę podpisania stwierdza się w protokole z podaniem przyczyny.

3. Organ ochrony rybołówstwa obowiązany jest jeden egzemplarz protokołu wręczyć właścicielowi lub użytkownikowi zatrzymanego mienia albo jego przedstawicielowi, a jeżeli mienie zatrzymano na statku, kierownikowi statku.

§ 2. Zatrzymane mienie należy zabezpieczyć przed zepsuciem, uszkodzeniem lub utratą.

§ 3. 1. Organ ochrony rybołówstwa morskiego sprzedaje zatrzymane ryby Centrali Rybnej, a w braku jej placówki w miejscowości, gdzie znajdują się zatrzymane ryby — innemu uspołecznionemu przedsiębiorstwu handlowemu lub przetwórczemu po obowiązujących cenach.

2. W razie odmowy zakupu ze strony przedsiębiorstw wymienionych w ust. 1 organ ochrony rybołówstwa morskiego, stwierdziwszy tę odmowę, dokona sprzedaży innemu nabywcy po cenach ustalonych dla państwowych przedsiębiorstw połowowych; w braku nabywców organ ten przekazuje zatrzymane ryby nieodpłatnie — za pokwitowaniem — organowi do spraw pomocy społecznej prezydium właściwej rady narodowej bądź wskazanej przez ten organ instytucji, a w przypadku nie cierpiącym zwłoki bezpośrednio instytucji społecznej na cele pomocy społecznej. W pokwitowaniu należy podać rodzaj, ilość, wagę i wartość przekazanych ryb.

3. Sprzedaż (ust. 1 i 2) odbędzie się z wolnej ręki w miejscu, gdzie znajdują się zatrzymane ryby, chyba że organ ochrony rybołówstwa morskiego uzna za celowe dokonanie obwieszczenia o sprzedaży zatrzymanych ryb, którym nie grozi zepsucie.

§ 4. 1. Zatrzymane ryby, które uległy zepsuciu, organ ochrony rybołówstwa morskiego sprzedaje fabryce mączki rybnej lub uspołecznionemu zakładowi utylizacji albo uspołecznionej składnicy odpadków; w razie odmowy zakupu, ryby podlegają przekazaniu nieodpłatnemu.

2. Jeżeli zakład lub składnica wymieniona w ust. 1 odmówi zakupu lub nieodpłatnego przejęcia ryb, podlegają one zniszczeniu pod dozorem organu ochrony rybołówstwa morskiego, który sporządza protokół zniszczenia przy udziale przybranego świadka. Protokół powinien zawierać dokładne oznaczenie rodzaju, ilości, wagi, wartości i stanu ryb, okoliczności uzasadniające zniszczenie, sposób dokonania zniszczenia, datę, miejsce i czas zniszczenia oraz podpisy przedstawiciela organu ochrony rybołówstwa morskiego i świadka.

§ 5. 1. Kwoty uzyskane ze sprzedaży ryb pozostają w depozycie urzędu morskiego do czasu uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Po uprawomocnieniu się orzeczenia o przypadku ryb uzyskana ze sprzedaży kwota podlega zarachowaniu na dochód budżetowy.

§ 6. 1. Zatrzymany sprzęt powinien być zabezpieczony zgodnie z przepisem § 2 do chwili uprawomocnienia się orzeczenia o przypadku sprzętu.

2. Po uprawomocnieniu się orzeczenia o przypadku sprzętu organ ochrony rybołówstwa morskiego sprzedaje go Morskiej Centrali Zaopatrzenia lub uspołecznionemu przedsiębiorstwu rybołówstwa morskiego, a w braku takich nabywców innej osobie posiadającej uprawnienia do uprawiania rybołówstwa morskiego; w razie potrzeby organ ochrony rybołówstwa morskiego zasięga opinii biegłego dla ustalenia ceny sprzedaży.

3. Przepis § 3 ust. 3 stosuje się odpowiednio do sprzedaży sprzętu.

4. Jeżeli sprzedaż sprzętu nie dojdzie do skutku w trybie przewidzianym w ust. 2 i 3, organ ochrony rybołówstwa morskiego przekazuje sprzęt nieodpłatnie za pokwitowaniem państwowemu przedsiębiorstwu rybołówstwa morskiego lub spółdzielni pracy rybołówstwa morskiego. Przejmujący nieodpłatnie sprzęt ponosi koszty i wydatki związane z przekazaniem sprzętu.

5. Sprzęt, którego nieodpłatne przekazanie nie dojdzie do skutku w trybie przewidzianym w ust. 4, oraz sprzęt nie nadający się do użytku lub do przekazania uspołecznionej składnicy odpadków, jak również sprzęt, którego używanie jest zakazane, po odjęciu od niego części składowych przedstawiających wartość użytkową, podlega zniszczeniu przy odpowiednim zastosowaniu § 4 ust. 2. Części przedstawiające wartość użytkową podlegają sprzedaży lub przekazaniu w trybie określonym w ust. 2—4.

§ 7. 1. W razie umorzenia postępowania, w związku z którym mienie zatrzymano, lub w razie uniewinnienia osoby, której postępowanie doprowadziło do zatrzymania mienia, ulega ono zwrotowi osobie, która udowodni, że jest uprawniona do odebrania mienia.

2. Jeżeli zwrot mienia nie może być dokonany z powodu jego sprzedaży, nieodpłatnego przekazania lub zniszczenia, osobie uprawnionej przysługuje odszkodowanie.

§ 8. Postępowanie w sprawach dotyczących zatrzymania ryb lub sprzętu rybackiego, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a dotychczas nie zakończonych, toczy się według przepisów dotychczasowych.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: S. Darski

101

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 18 kwietnia 1964 r.

w sprawie prowadzenia inwentarza muzealiów.

Na podstawie art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Muzea prowadzą inwentarz muzealiów zgodnie z przepisami rozporządzenia.

§ 2. 1. Inwentarz muzealiów obejmuje:

- 1) księgę wpływu muzealiów,
- 2) kartotekę magazynową muzealiów,
- 3) księgę inwentarzową muzealiów,
- 4) katalog naukowy muzealiów,
- 5) księgę depozytów muzealiów,
- 6) księgę ruchu muzealiów.

2. W muzeach (działach) archeologicznych prowadzi się ponadto dla bieżących wykopalisk połową księgę wpływu,

3. Minister Kultury i Sztuki może:

- 1) zwolnić muzeum od obowiązku prowadzenia niektórych ksiąg wymienionych w ust. 1,
- 2) zlecić muzeum prowadzenie ksiąg i kartotek nie wymienionych w ust. 1.

4. Wzory druków inwentarza muzealiów ustala Minister Kultury i Sztuki.

§ 3. 1. Do księgi wpływu muzealiów wpisuje się muzealia stanowiące własność muzeum oraz dobra kultury przyjęte do depozytu.

2. Wpis do księgi wpływu muzealiów powinien być dokonany w dniu, w którym muzeum objęło przedmiot w posiadanie lub przyjęło do depozytu.